

Joan Bover

Bon voyage (Jean Paul Rappeneau, 2003) és un exercici de nostàlgia tan ben intencionat com prescindible, una d'aquestes comèdies que no molesten ningú, tal volta amb un cert encant, però tampoc tant que les faci mereixedores d'un calaix dins la nostra memòria de cinèfils.

La trama presenta un conjunt de personatges francesos aclaparats per la imminent arribada de l'ocupació alemanya: un polític important, una frívola actriu de cinema, una estudiant de química compromesa políticament i un aspirant a novel·lista. Tanmateix, dir-ne personatges és exagerar. La composició del novel·lista, per exemple, és monocromàtica: l'actor es limita a fer sempre la ma-

teixa cara mentre va davant i darrera de l'actriu, interpretada per Isabelle Adjani. Aquesta està molt ocupada fent onejar la seva perruca de banda a banda, però és que, al cap i a la fi, tampoc no té molt on aferrar-se, ja que el guió no li ofereix gaires oportunitats per cercar matisos. Amb tot, és una caricatura que queda força graciosa i la seva interpretació, juntament amb l'encara més sòlida de l'excel·lent Gerard Depardieu, són les dues úniques remarcables. Si el dibuix dels personatges principals és prou esquemàtic, encara és més escandalós el dels secundaris: una parella de classe alta preocupada per trobar allotjament de categoria enmig del desgavell prebèl·lic o un espia alemany dolentíssim i traïdoríssim (no en faltaria d'altra!), que no

arriba a la categoria de personatge per quedar-se en la d'actant. Fins i tot, en desaprofiten per complet un que podria haver donar molt de joc i que queda simplement apuntat com a idea, però no desenvolupat de cap manera: un pocavergonya, fugat de la pressó, a qui agrada fer favors de manera gairebé compulsiva.

Quant a les peripècies de tota aquesta gent, els guionistes (el mateix Rappeneau i Patrick Modiano) estan massa embadalits en la contemplació d'aquella França — potser seria més exacte dir "en el record almiraradament distorsionat d'aquella França" — com per fornir-los d'una història complexa. Si la idea era centrar-se en els personatges individuals més que no en el seu destí col·lectiu, la cosa falla perquè, com hem dit

Bon voyage presenta un conjunt de personatges francesos aclaparats per la imminent arribada de l'ocupació alemanya: un polític important, una frívola actriu de cinema, una estudiant de química compromesa políticament i un aspirant a novel·lista

abans, no són prou sòlids com per interessar-nos. En realitat, el guió es limita a una successió de fugides cap endavant, molt sovint de manera més literal que metafòrica. Hi ha qualche moment aïllat en què la trama serveix per mostrar la (tímida) evolució d'un personatge, com en el cas del novel·lista que perd definitivament el seu idealisme quan es deixa dur pels impulsos i comet un assassinat, si no justificable, almanco comprensible. La majoria de les rèpliques en els diàlegs no són gaire enginyoses però, en compensació, l'entramat d'intrigues funciona bastant en bé en pla còmic,

com a mínim fins a la part final de la cinta, en què tanta correguda comença a cansar. De fet, sembla com si els guionistes no coneguessin altra manera de resoldre les situacions o de fer avançar l'acció més que iniciant una nova fuga, ja sigui en cotxe, camió, tren, barca o simplement corrents pels carrers, els hotels o els restaurants.

¿Com se serveix aquesta història de persecucions en panaviació, modelets d'allò més *chic* i besades castes amb fons de piano? Idò evidentment amb una fotografia nostàlgica, banyada d'interiors ocre i acompanyada d'una parti-

tura intemporal, que presenta un tema d'amor (cortesia de Gabriel Yared) que al principi enlluerna, però que després es dissol en el record d'altres de semblants fins que acabam per oblidar-nos-en. De tota manera, vull deixar clar que vaig trobar la partitura molt digna, encara que no arribàs a la força que tenien alguns moments d'*El pacient anglès*.

En definitiva, un exercici de malenconia que no contribuirà gens a llevar la fama de xovinistes dels francesos, amb el punt de sucre just per no caure en l'embafada, però sense la sal que hauria hagut de menester. ■